

SZAKOLCZAY LAJOS

Hideg

1.

Hogy hideg-e a hó, nem tudhatod,
bezárkóztál, másnak adtad tested,
az ő csontját égeti szerelmed,
szoros a kötés, föl nem bonthatod.

Nap-nap után benned ringatódzott
tengerhulláma, s földalatti fák,
mint éjben világító koronák,
tüzesítették ama mennyböltöt.

Mit neked az anyját hívó gyermek,
a húsodba harapó szerelmek
kibillentették a nyugodt időt:

most semmi sincsen úgy, mint azelőtt.
Mégse fohászkodik Istenéhez,
ki belül ég, az fagyot nem érez.

2.

Ki belül ég, az fagyot nem érez,
más törvénynek engedelmeskedik,
nem lát, nem hall, szíve üteméhez
a másik szívét lopja, reggelig

virraszt az álomsivatagban,
s örült szenvedély-körhintán forog,
szétosztja testét száz s száz alakban,
míg fölfalják a vándoráramok.

Fennvaló, ki örködsz földön-égen,
ne büntessed látással szemünket,
hisz forrósága átüt a fényen,

szétolvasztja összes fegyverünket.
A láz kése majd mindent bevérez,
forduljon bár a Tél szelleméhez.

Köszöntjük a 85 éves szerzőt, a Kortárs egykori szerkesztőjét.

3.

Forduljon bár a Tél szelleméhez,
kohóizzása nem szűnik, örök,
bár sosem tapadt bűn kezéhez,
föloldozza „Szent Anna”, délkörök

csillagzata simogatja bőrét,
zenitjén áthaladva meg-megáll,
s köldökébe issza a verőfényt
férfikéz-simítással. Kishalál.

Ha csókoltad combját, Isten voltál,
termékeny ölében egy aranytál
kínálgatta gyümölcsét, akard?

Egy voltál vele bánatban, kéjben,
Sírt? Sírtál vele a korom éjben,
parázs-derűje sosem lesz halott.

4.

Parázs-derűje sosem lesz halott,
mivel a *Kertnek* örök része ő,
s ha irigye más ruhát is szabott
rá, levetette, kínai fenyő

selyme nem oly selymes, mint mosolya,
mellyel megrészegíti a fákat,
hogyan tanúsítsák ama csodákat:
miként vigad a szerelem s tora.

Séta az eső utáni tájon,
hogyan az érzés csak még jobban fájjon,
mint összekulcsolt ujjak tornyai.

A boldogság jó, de sehonnai
láng az, ki nem bízik a szavakban,
Láng vagy Te is, lángolj egy-alakban!

5.

Láng vagy Te is, lángolj egy-alakban,
tudd, lásd, tűznyelved belém harapott,
legyünk együtt örömben, haragban,
ha már testünk ajándékot kapott.

Hogyha nem szeretsz, sosem szerettél,
mert féltve őrzöd lényed, otthonod,
idegen vágy hűvös tárgya lettél,
keseredjék életed és borod!

Vessen partra szerelem tengere,
ne lelj baráttra, testóvó társra,
fulladj a *francia bibliába!*

Csak az a nyelv él, melynek embere,
ha örül, nyíltan kiáltja: vivát!
Benned rejtőzik titkos tűzvilág!

6.

Benned rejtőzik titkos tűzvilág!
Szépséges vagy, így benned kél a nap,
s ha hibázol is, soha nincs hibád:
szerelmet rabolni mindig szabad.

Mégis miért fáj az idegen ágy,
a koszlott rúgó s piszkos kerevet,
hisz tisztaságod s a perzselő vágy
patyolattá mosta, és kezedet

hiába tapasztottad a kádra,
a vércsík nem lehet vád a vádra,
ki letérdelt, nem előtted térdelt,

s hogy tested *új* és *új* vágyra ébredt,
mutatja: milyen fenséges a világ.
A combod között izzó dáliák.

7.

A combod között izzó dáliák
kiáltják világgá harmóniád,
mely *igen* s *nem* közötti harcban,
elringatott ama alkonyatban.,

Kért – és adtál. Érdem ez vagy szégyen?
Mégmártóztál hamis bűvkörében,
elhitted, hogy a szenvedés joga
csak őt illeti. Óh, Te ostoba!

A benned élő halálvágy miatt
kéjben lett ő remegő kisfiad,
méhed gyermeke, akit kihordtál,

hogy megszülethessen az az oltár!
Virágaid ezernyi alakban
szirmaikat nyitják a tavaszban.

8.

Szirmaikat nyitják a tavaszban,
lélegzik fű, fa, minden, ami él,
de holt a holt. A bánatbarakkban
bennem nem izzik többé szenvedély.

Elvesztettem hitemet a jóban,
kivert állatként nyüszíték, sírok,
ott tudnék nyugodni, a karóban,
mely átal döfve testem, nem gyilok,

ám kegyelem, szabadító gyógyszer.
Eves vér hirdesse: dicső múltam
hazugság-góc, de megszabadultam

mindentől, mi hamis, és csak pótszer.
Segíts, hogy befejeződjék a pör!
Szomjat oltasz, de fájdalmad gyötör.

9.

Szomjat oltasz, de fájdalmad gyötör,
a lélek hidegül, másra vágyik,
aki csak egyeduralomra tör,
csókdossa bár párja mindhalálíg,

maga marad. Kegyelem, irgalom!
Ne küldj rá ég poklot, kénkövet!
„Mint zengő érc vagy pengő cimbalom”,
ha csak kényszerből, muszájból szeret.

Tárd ki magad, hogy a pihés dombot
legelő bárány ne a kolompot
rázza meg, de önnön szíve szóljon!

E nélkül meghalsz a szerelemben,
és leszel, mert nincsen, aki megóvjon,
csont-rózsa, sohasem nyíló kertben.

10.

Csont-rózsa, sohasem nyíló kertben
 maga a *nincs*, tán maga a halál,
 s mivel Te égedelem, tűz valál,
 nem tudsz elsimulni tenyeremben.

Küzdesz, saját arcodat keresve,
 bőrdet tépvén kínzod önmagad,
 hogy az lehessél, mire vágysz: *szabad*,
gondolkodó, kit körülrepesve

nem csábít semmi: pénz, hírnév, kacat,
 nem akarsz lenni talmi számadat
 égi telefonkönyvben, hangodat

őrizve beszéljenek nevedben,
 és ne csorbulj e furcsa szerepben,
 a keresztúti önkívületben.

11.

A keresztúti önkívületben
 megmarad-e embernek az ember,
 vagy csak az tudja magát nyeregben,
 ki ama szigligeti december

élményével tarsolyában véli,
 a cselekvés több mint a beszéd?
 Bár résszel az egészt nem reméli.
 S ha már elvette józan eszét

testének szerelemkívánása,
úgy csinálta, hogy az égi mása
 őrződjék meg – és a többi pöröl

az elmúlással. Szerelmem, árva,
 szabadságod abroncsba bezárva
 (sírás sírást lélegzik), mint a kör.

12.

Sírás sírást lélegzik, mint a kör,
 oly egyszerű bekerített részünk,
test a testben a mi menedékünk,
 nincs, ami szárnyalóbban tündököl.

Bólints, jövőt kereső szerelmem,
 hagyd magad a Kertből kitépni,
 hadd próbáljak házádba belépni,
 szerelmes magzatom, veszedelmem.

Légy hű szószólója a reménynek,
 benned most is égi fények égnek,
 ragadjon bár el néha a sárkány!

Lábaddal átkulcsolj, hevíts, ölelj,
 aztán kalózhajóddal ringass el,
 egymásból nyílunk, s hiába ármány!

13.

Egymásból nyílunk, s hiába ármány,
 mi összefűz, nem ócska csinálmány,
 ám *műremek*, Isten szeme óvja,
 és ránk vetül a Föld, fényszórója

kékeres bőrod átvilágítja,
 hogy megmutathassa, mi a titka
 a benned áramló vércöröknek,
 amiktől megmaradnak öröknek

arcod rózsái. Ha mező lennék,
 hozzád méltó virágot teremnék;
 fölém boruló szoknyád harangja

egymásra találásunk kalandja.
 S mert így röpülünk az idők szárnyán,
 kettőnk fölé feszül a szivárvány.

14.

Kettőnk fölé feszül a szivárvány,
 és éget, széttéphetetlen kapocs,
 mi meggyaláztatott, már ne taposd,
 hogy állhassunk a széjjeldúlt vártán.

Csak egy kicsit, hogy érezzem lényed,
 csöppecskét mozdulj, hadd haljak beléd,
 kell-e ennél fölségesebb ebéd,
 mit kínál szemérmed s terítéked!

Oly gazdagon zúdítja rám az áldást
tested kútja, hogy csaknem olvadok,
és mindent elborít a virágzás.

Fagy nem kaphat itt már földi szállást,
kohó-öleddel föl sem foghatod,
hogy hideg-e a hó – nem tudhatod.

15.

Hogy hideg-e a hó, nem tudhatod,
ki belül ég, az fagyot nem érez,
forduljon bár a Tél szelleméhez,
parázs-derűje sosem lesz halott.

Láng vagy Te is, lángolj egy-alakban!
Rejtőzik benned titkos tűzvilág,
a combod között izzó dáliák
szirmaikat nyitják a tavaszban.

Szomjat oltasz, de fájdalmad gyötör,
csont-rózsa, sohasem nyíló kertben;
a keresztúti önkívületben

sírás sírást lélegzik, mint a kör,
egymásból nyílunk, s hiába ármány,
kettőnk fölé feszül a szivárvány.

Szentistvántelep, 1989. február 27 – március 1.